

Ytringen var denne, at Videnskaben havde givet mig Uret og Finansministeren Ret, og Videnskaben bestod da i en Artikel i et videnskabeligt Tidsskrift, som end ikke blev citeret af den højtærede Finansminister. (*Finansministeren* [Brandes]: Det skal jeg gerne gøre!). Dertil maa jeg sige, at saa let kommer man ikke til Videnskaben, at en Artikel i et unævnt Tidsskrift (*Finansministeren* [Brandes]: Af en fremragende Videnskabsmand!) — selv om det er af en fremragende Videnskabsmand — er Videnskabens Ord i denne Sag. For Resten er Spørgsmaalet, om det i Sager af denne Natur er rigtigt at bære sig ad paa den ene eller den anden Maade, aldeles ikke et videnskabeligt Spørgsmaal. Videnskaben opererer overhovedet ikke med den Slags Ting, den opererer med Erfaringer og Iagttagelser, og der er ikke her indhentet saadanne Erfaringer og ikke gjort saadanne Iagttagelser, at Videnskaben overhovedet kan komme til at tale et berettiget Ord med i denne Sag. Der er her Tale om et Skøn over visse praktiske Forhold. Jeg ved ikke, hvad den fremragende Videnskabsmand, som Finansministeren sigter til, mener, men jeg tror, at den højtærede Minister og jeg har haft saa meget at gøre med disse Ting, at vi — og andre i denne Sal — vel nok kan sætte vort Skøn ved Siden af hans.

Men Hovedsagen er altsaa den, at vi indretter det saaledes, at vi kan faa Grænsen saa langt ned som muligt. Og der fik Finansministerens Lovforslag en ubestridelig Forbedring ved Behandlingen først i dette Ting og siden i Landstinget. Jeg havde haabet, at Forbedringen kunde være blevet endnu større, end den blev, men jeg maa indrømme, at der skete en væsentlig Forbedring. Finansministeren begyndte nemlig med, at kun Indtægter paa 15,000 Kr. og derover skulde kunne blive angrebet af Krigsindtægtsskatten (*Finansministeren* [Brandes]: Det var ikke en Krigsindtægtsskat!), ja ja, Merindtægtsskatten — jeg skal undgaa det omiøse Ord „Krigsindtægtsskat“ —, og at den Merindtægt, som der efter Loven kunde blive Tale om, kun skulde beskattes efter meget store Fradrag, saa at ved Indtægter op til 20,000 Kr. skulde der fradrages 12,000 Kr. Dette blev nu ændret derhen, at Skatten skal tage fat allerede ved 8,000 Kr. i Stedet for ved 15,000 Kr., og at der ved Merindtægter under 20,000 Kr. skal fradrages ikke 12,000 Kr., men fra 7,000 Kr. til 5,000 Kr. efter de

forskellige Indtægtstrin. Det var en saa væsentlig Forbedring af Loven i finansiel Henseende, at jeg er sikker paa, at den Merindtægt, der er kommet derved, er flere Gange mere end den Indtægt, der kunde være udeblevet, hvis man havde krævet, at Skatteyderen skulde føre Bevis for, at en vis Del af hans Indtægt ikke var Krigsindtægt.

Men jeg havde, som sagt, ønsket, at man kunde komme længere ned endnu. Jeg havde i Udvalget sammen med mine Meningsfæller stillet det Forslag, at det skulde være allerede ved Indtægter paa 5,000 Kr., man satte Skatteskruen an, og at Fradraget ikke skulde være mere end 5,000 Kr. Jeg maa sige, at de Overvejelser, jeg har anstillet om denne Sag, siden vi fik Loven, har ført mig til at ønske at komme endnu længere ned med disse Grænser. Jeg tror nemlig, at der er en meget stor Del af disse Krigsindtægter, som ikke løber op i Titusinder og Hundredtusinder, men som er en Merindtægt, der i den Grad falder udenfor, hvad den vedkommende før Krigens har indrettet sin Husførelse og sit hele Levesæt paa, at det er et ypperligt Skatteobjekt, selv om Merindtægterne er betydelig mindre Summer, end vi før har talt om. Derfor tror jeg, vore Bestræbelser skal gaa ud paa først og fremmest at faa sat disse Grænser ned, og vi kan ogsaa meget godt sætte Procenten for de højere af disse Merindtægter op. Jeg vilde være stemt for at forlade den højtærede Finansministers Princip med de store Fradrag og gaa over til at sætte de 10 pCt.s Skat som Minimum, og saa kunde vi godt ved de større Merindtægter tænke os en Forøgelse af denne Procent. Det er nu alt sammen noget, vi kan tale om. Men det, det kommer an paa, er, at det er denne Skat, vi maa have fat paa, det er den, vi maa gøre væsentlig mere ydedygtig, end den er, og det er deraf, vi bør afholde de Udgifter, som blandt andet kan komme ved de Bestræbelser, man sikkert snart vil tage fat paa for at formindske Dyrtiden ved Tilskud fra Stat og Kommune, ved Hjælp af Beskatningen.

For øvrigt blev Loven ogsaa forbedret paa andre Maader paa dens Vandring gennem Rigsdagen. Den blev udstrakt til to Aar i Stedet for at skulle gælde i eet Aar, den efter min Mening irrationelle Grænse af 100,000 Kroners Aktiekapital for Beskatning af Aktieselskaber blev taget bort og andet lignende. Altsaa, for at rekapitulere, Budgettet og den hele